

До (найменування суду)

Позивач:

Іванова Інна Олегівна,
місце проживання:
ідентифікаційний номер
тел.

Відповідач:

Найменування юридичної особи
ідентифікаційний код
місцезнаходження:
реквізити
тел.

Ціна позову: ____ (ціна позову прописом) гривень

Звільнений від сплати судового збору, в частині позовних вимог немайнового характеру, на підставі п. 7 ч. 1 ст. 5 Закону України «Про судовий збір»

ПОЗОВНА ЗАЯВА

про визнання недійсним положення договору та стягнення матеріальної шкоди

Між мною, ____ (надалі за текстом—Позивач) та ____ (ідентифікаційний код, місцезнаходження: ____) (надалі за текстом—Відповідач) укладено Договір про навчання № від ____ р. (надалі за текстом – Договір), згідно якого Відповідач бере на себе зобов'язання за рахунок коштів Позивача здійснити навчання студента за спеціальністю «____», освітньо-кваліфікаційний рівень «____» на основі базової середньої освіти, форма навчання – денна, термін навчання – 3 роки (2012 – 2015 навчальні роки), та для надання йому освіти на умовах повної компенсації Позивачем витрат на навчання (п. 1.1. Договору).

Відповідно до п. 2.1. Договору Відповідач надає Студенту освітні послуги, що є предметом цього Договору, відповідно до свого Статуту, сертифікатів про акредитацію та ліцензій Міністерства освіти і науки України, Управління освіти і науки Київської обласної державної адміністрації, керуючись Законом України «Про освіту», «Про вищу освіту» та іншими нормативними документами Кабінету Міністрів України і Міністерства освіти і науки України.

Згідно п. 4.2. Договору оплата за навчання здійснюється в національній валюті України посеместрово: за Ісеместр 2012-2012 н.р. – ____ грн., за ІІсеместр 2012-2013 н.р. – ____ грн., за ІІІсеместр 2013 – 2014 н.р. – ____ грн. Оплата за навчання здійснюється посеместрово, авансовими платежами. Оплата першого семестру навчання у розмірі ____ грн., без ПДВ здійснюється протягом 3 днів після укладення попереднього Договору, за ІІ, ІV, ІVІ – до 01 грудня, за ІІІ, ІV семестр – до 01 травня відповідного року.

На виконання п. 4.2. та п. 4.3. Договору Позивачем перераховано на рахунок Відповідача грошові кошти у розмірі ____ грн. (сума прописом) що підтверджується квитанцією №__ від ____ р., з призначенням платежу «оплата за навчання студента ____».

В 2013 року мені стало відомо, що студентам – випускникам котрі навчалися у Відповідачани видано документів про освіту.

Пізніше я дізналася, щоу Відповідача відсутній сертифікат про акредитацію навчального закладу, що досить сильно здивувало мене, оскільки підписуючи Договір, Відповідач чітко зазначив у Договорі, що останній надає Студенту освітні послуги, відповідно до свого Статуту, сертифікатів про акредитацію та ліцензій Міністерства освіти і науки України.

З огляду на викладене, розуміючи той факт, що Відповідач не мав підстав для надання освітніх послуг за спеціальністю «____» освітньо-кваліфікаційний рівень «____» та видачі випускникам, що навчалися за відповідною спеціальністю, документів про освіту державного

зразка, я була змушена перевести з _____ р. свою доньку – _____ навчатися до іншого навчального закладу.

Незважаючи на той факт, що грошові кошти були перераховані Відповідачу _____ р., останній грошові кошти не повернув.

Позивач двічі зверталася до Відповідача з заявою про повернення сплачених грошових коштів на навчання у розмірі _____ грн. Вказані факти підтверджуються заявами від _____ р. та _____ р. з відмітками про їх отримання. Вказані вимоги Відповідач проігнорував, грошові кошти не повернув.

З метою підтвердження вищевикладених обставин, у вересні 2013 року я звернулася до Міністерства освіти і науки України з запитом про отримання інформації.

У своєму листі Департамент наукової діяльності та ліцензування Міністерства освіти і науки України №__ від _____ р. зазначив, що: «в вищезазначеному навчальному закладі спеціальність «_____» за освітньо-кваліфікаційний рівень «_____» не акредитована, та не має сертифіката про акредитацію станом на 03.08.2012 та на 01.09.2013 роки».

У своєму листі Департамент наукової діяльності та ліцензування Міністерства освіти і науки України №__ від _____ р. зазначив, що: «в вищезазначеному навчальному закладі спеціальність «_____» за рівнем (освітньо-кваліфікаційний рівень «_____») не акредитована та не має сертифікатів про акредитацію на теперішній час».

Відповідно до ч.1 ст. 24 Закону України «Про вищу освіту» освітня діяльність на території України здійснюється вищими навчальними закладами на підставі ліцензій, які видаються у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України. У ліцензіях на освітню діяльність зазначаються назва напряму, спеціальності, освітньо-кваліфікаційний рівень та обсяги підготовки, термін дії ліцензії, а також юридична адреса вищого навчального закладу, його відокремлені структурні підрозділи (філії) та їх юридичні адреси. Ліцензування освітньої діяльності вищих навчальних закладів здійснюється перед початком підготовки фахівців за напрямом, спеціальністю центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері освіти, шляхом проведення ліцензійної експертизи.

Відповідно до п.17 Постанови Кабінету Міністрів України від 09.08.2011 р. №978 «Про затвердження Положення про акредитацію вищих навчальних закладів і спеціальностей у вищих навчальних закладах та вищих професійних училищах» навчальний заклад після затвердження МОНмолодьспортом позитивного рішення ДАК щодо акредитації спеціальності має право видавати випускникам, що навчалися за відповідною спеціальністю, документи про освіту державного зразка. Вказане положення узгоджується з ст. 25 Закону України «Про вищу освіту», відповідно до якої сертифікат підтверджує відповідність освітньої програми вищого навчального закладу за відповідною спеціальністю та рівнем вищої освіти стандарту вищої освіти і дає право на видачу диплома державного зразка за цією спеціальністю.

Беручи до уваги вищезазначене, вважаю Договір таким, що укладений внаслідок обману, умови Договору є незрозумілими та несправедливими, що має наслідком істотний дисбаланс договірних прав та обов'язків на шкоду Позивача, крім того, у Відповідача відсутній сертифікат про акредитацію навчального закладу.

Відповідно до ч.3 ст. 42 Конституції України держава захищає права споживачів, здійснює контроль за якістю і безпекою продукції та усіх видів послуг і робіт, сприяє діяльності громадських організацій споживачів.

Свобода договору, справедливість, добросовісність та розумність є загальними засадами цивільного законодавства (п. 3 та п. 6 ч.1 ст. 3 ЦК України). Відповідно до ч.2 ст. 627 ЦК України у договорах за участю фізичної особи - споживача враховуються вимоги законодавства про захист прав споживачів.

Як зазначено в ст. 1 Закону України «Про захист прав споживачів» споживач - фізична особа, яка придбаває, замовляє, використовує або має намір придбати чи замовити продукцію для особистих потреб, безпосередньо не пов'язаних з підприємницькою діяльністю або виконанням обов'язків найманого працівника.

Відповідно до статей 509, 526 ЦК України зобов'язанням є правовідношення, в якому одна сторона (боржник) зобов'язана вчинити на користь другої сторони (кредитора) певну дію (передати майно, виконати роботу, надати послугу, сплатити гроші тощо) або утриматися від певної дії, а кредитор має право вимагати від боржника виконання його обов'язку. Зобов'язання має ґрунтуватися на засадах добросовісності, розумності та справедливості. Зобов'язання має виконуватися належним чином відповідно до умов договору та вимог Кодексу, інших актів

цивільного законодавства, а за відсутності таких умов та вимог - відповідно до звичаїв ділового обороту або інших вимог, що звичайно ставляться.

Положеннями ч.1 та 2 ст.18 Закону України «Про захист прав споживачів» встановлено, що продавець (виконавець, виробник) не повинен включати у договори із споживачем умови, які є несправедливими. Умови договору є несправедливими, якщо всупереч принципу добросовісності його наслідком є істотний дисбаланс договірних прав та обов'язків на шкоду споживача.

В ч.3 та 4 ст. 18 Закону України «Про захист прав споживачів» наведено окремі несправедливі умови договору, перелік яких не є вичерпним. При цьому п. 4 ч.1 ст. 21 Закону України «Про захист прав споживачів» встановлено, що для цілей застосування цього закону та пов'язаного з ним законодавства про захист прав споживачів права споживача вважаються в будь-якому разі порушеними, якщо порушується принцип рівності сторін договору, учасником якого є споживач.

Положення ч. 5 ст. 18 Закону України «Про захист прав споживачів» передбачає, якщо положення договору визнано несправедливим, включаючи ціну договору, таке положення може бути змінено або визнано недійсним. Положення, що було визнане недійсним, вважається таким з моменту укладення договору (ч. 7 ст. 18 вказаного Закону).

Враховуючи те, що аналіз положень Договору про навчання №__ від ____ р. дає підстави вважати про наявність істотного дисбалансу договірних прав і обов'язків на шкоду споживачеві в умовах вказаного договору, вони є несправедливими, непрозорими та оманливими, Позивач на підставі положень ст. 18 Закону України «Про захист прав споживачів» приходиться до висновку, що положення п. 4.6. Договору про навчання №__ від ____ р., укладеного між Позивачем та Відповідачем, варто визнати недійсним з моменту укладення.

Відповідно до ст. 15 ЦК України кожна особа має право на захист свого цивільного права у разі його порушення, невизнання або оспорювання.

Відповідно до ст. 16 ЦК України кожна особа має право звернутися до суду за захистом свого особистого немайнового або майнового права та інтересу. Положення ч. 2 ст. 16 ЦК України містять перелік способів захисту цивільних прав та інтересів. Такий перелік не є вичерпним.

Таким чином положення ст. 18 Закону України «Про захист прав споживачів» про визнання положення договору несправедливим узгоджуються з положенням ст. 16 ЦК України, котре передбачає, що суд може захистити цивільне право або інтерес іншим способом, що встановлений договором або законом.

Відповідно до ст. 1212 ЦК України особа, яка набула майно або зберегла його у себе за рахунок іншої особи (потерпілого) без достатньої правової підстави (безпідставно набуто майно), зобов'язана повернути потерпілому це майно. Особа зобов'язана повернути майно і тоді, коли підстава, на якій воно було набуто, згодом відпала. Положення цієї глави застосовуються незалежно від того, чи безпідставне набуття або збереження майна було результатом поведінки набувача майна, потерпілого, інших осіб чи наслідком події.

Відповідно до ст. 23 ЦК України особа має право на відшкодування моральної шкоди, завданої внаслідок порушення її прав. Моральна шкода відшкодовується незалежно від майнової шкоди, яка підлягає відшкодуванню, та не пов'язана з розміром цього відшкодування.

Відповідно до п. 7 ч. 1 ст. 5 Закону України «Про судовий збір» від сплати судового збору звільняються державні органи, підприємства, установи, організації, громадські організації та громадяни, які звернулися у випадках, передбачених законодавством, із заявами до суду щодо захисту прав та інтересів інших осіб, а також споживачі - за позовами, що пов'язані з порушенням їхніх прав.

Беручи до уваги вищевикладене, керуючись ст. 42 Конституції України, ст.ст. 3,15,16,509,526,627,1212 ЦК України,ст.ст.18,21 Закону України «Про захист прав споживачів», ст.ст. 3, 15, 107,109, 118-120 ЦПК України, -

ПРОШУ:

1. Прийняти дану позовну заяву до розгляду.
2. Визнати недійсним положення п. __ Договору про навчання №__ від ____ р. укладеного між ____ та ____ з моменту укладення.
3. Стягнути з ____ на користь ____ грошові кошти у розмірі ____ (____) гривень.
4. Стягнути з ____ на користь ____ судовий збір у розмірі ____ (____).

Додатки до позовної заяви: